

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **J. K.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3.5.2012 , o změně rozhodnutí žalované ze dne 20.9.2011, **o starobní důchod,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení **s e** pro nezákonnost **z r u š u j e** a věc se jí vrací k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20.9.2011 žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení přiznala žalobci od 19.9.2010 starobní důchod ve výši 8.363,- Kč měsíčně podle § 31 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů s přihlédnutím k čl. 52 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 s tím, že tento starobní důchod od ledna 2011 náleží žalobci dle nařízení vlády č. 281/2010 Sb. ve výši 8.670,- Kč měsíčně.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalované podal námitky, o kterých žalovaná rozhodla shora uvedeným napadeným rozhodnutím a to tak, že své

rozhodnutí ze dne 20.9.2011 změnila tak, že žalobci přiznává podle § 31 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění a s přihlédnutím k čl. 52 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 starobní důchod od 19.9.2010 ve výši 8.384,- Kč. Tento důchod náleží žalobci od ledna 2011 dle nařízení vlády č. 281/2010 Sb. ve výši 8.692,- Kč a od ledna 2012 podle vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí ČR č. 286/2011 Sb. ve výši 8.834,- Kč.

Ve včas podané žalobě žalobce žalované vytýkal, že při provedení výpočtu jeho starobního důchodu nepostupovala správně, pokud při výpočtu tohoto důchodu vykázala dobu jeho expertní činnosti v Německu v době od 1.1.1986 do 30.4.1990 jako dobu vyloučenou. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná měla postupovat podle ust. § 44 odst. 4 vyhlášky č. 149/1998 Sb., tj. „vycházet z právní fikce, že za hrubý výdělek experta v zahraničí se považuje jeho měsíční hrubý výdělek, který mu náleží v průměru za posledních 12 kalendářních měsíců před vysláním do zahraničí“. V této souvislosti žalobce odkázal na dosažené výdělků od prosince 1984 do listopadu 1985, kdy si podle evidenčního listu důchodového zabezpečení vystaveného Spotřebním družstvem Budoucnost vydělal celkem 35.509,- Kč. Tím, že žalovaná tak nepostupovala, výrazně ovlivňovala negativně i výši jeho osobního vyměřovacího základu. K uvedenému žalobce dodal, že pro případ, že soud jeho požadavek na zápočet „fiktivního příjmu z předchozí výdělečné činnosti ve smyslu ust. § 44 odst. 4 vyhl. č. 149/1988 Sb. neuzná pak požaduje, aby do doby jeho působení experta v Německu (od 1.1.1986 do 30.4.1990) dosadila žalovaná tzv. indexované průměrné výdělků ve smyslu koordinačních předpisů účinných od 1.5.2010“.

Jako další žalobní námitku vytýkal žalobce žalované, že mu nezhodnotila dobu nemoci od 23.5.1990 do 30.11.1990, jakožto náhradní dobu a zároveň dobu vyloučenou s odůvodněním, že se žalobci nepodařilo prokázat nárok na nemocenské v době jeho nemoci. Žalobce nesporně prokázal, že dne 23.4.1990 utrpěl nepracovní úraz, jehož léčení si vyžadovalo pracovní neschopnost trvající až do 30.11.1990. K tomu žalobce dodal, že nemocenské dávky sice nepobíral, avšak nikoliv proto, že by na ně neměl nárok, ale v důsledku liknavosti jeho zaměstnavatele. Podle názoru žalobce se žalovaná měla zabývat otázkou, zda na nemocenské měl nárok a nikoliv tím, zda toto nemocenské bylo skutečně vypláceno.

Jako další žalobní bod žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí je chybně uvedeno rozhodné období pro zjišťování výdělků pro účely stanovení výše důchodu přiznaného od 19.9.2010. Žalovaná toto období uvedla jako roky 1986 až 2010, ačkoliv správně má jít o roky 1986 až 2009 v souladu s ust. § 18 zákona č. 155/1995 Sb.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.

Krajský soud poté, co provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované ze dne 3.5.2012 č.j. X, obsahem připojeného dávkového spisu žalobce, žalobcem předloženými listinnými důkazy (které jsou rovněž obsaženy v dávkovém spise), rozsudkem ze dne 23.5.2013 č.j. 18Ad 39/2012-20 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Z těchto listinných důkazů krajský soud zjistil, že rozhodnutím žalované ze dne 20.9.2011 č.j. X žalovaná přiznala žalobci starobní důchod podle ust. § 31 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů a

s přihlédnutím k čl. 52 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 starobní důchod ve výši 8.363,- Kč s tím, že tento důchod činí od ledna 2011 podle nařízení vlády č. 281/2010 Sb. 8.670,- Kč měsíčně. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí námitky, podle kterých mu nebyly zhodnoceny vyměřovací základy za dobu pojištění získané na území Rakouska, Irska a Německa. Současně poukazoval na to, že mu nebylo započteno 214 dní nemocenské v době od 1.5.1990 do 30.11.1990. Žalovaná na základě těchto námitek přezkoumala napadené rozhodnutí a dodatečným šetřením zjistila, že žalobci lze pro účely důchodového pojištění zhodnotit dobu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání od 1.2. do 18.9.2010, kdy mu byla poskytována podpora v nezaměstnanosti. O námitkách rozhodla žalovaná shora uvedeným žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění také uvedla, že zhodnotila žalobci dobu od 12.12.1985 do 30.4.1990, kdy působil jako gastronomický odborník – expert v Berlíně, a to jako dobu zaměstnání s tím, že výdělky dosahované v tomto období byly pro stanovení osobního vyměřovacího základu vyloučeny. V odůvodnění žalovaná také uvedla, že dobu od 1.5.1990 do 30.11.1990 nemohla žalobci zhodnotit jako náhradní dobu pojištění, neboť nebyl prokázán nárok žalobce na nemocenské dávky v této době. Součástí dávkového spisu je fotokopie evidenčního listu o době zaměstnání a výdělku vystaveného dne 18.7.1991 Spotřebním družstvem Budoucnost v Ostravě, na němž je potvrzeno zaměstnání žalobce od 16.6.1980 do 20.11.1985. Na témže evidenčním listě je dále uveden rok 1990, u něhož je uveden počet dnů nemocenské 199 a poznámka „ND placeny jako expertu v zahraničí“. Z hlášení o ukončení pracovní neschopnosti ze dne 11.9.1990 vyplývá, že žalobce byl práce neschopen od 23.4.1990 do 30.11.1990. Podle průkazu o trvání pracovní neschopnosti byl žalobce práce neschopen ke dni 30.10.1990. Dávkový spis obsahuje mimo jiné osobní list důchodového pojištění žalobce, z něhož vyplývá, že doba od 1.1.1986 do 30.4.1990 je skutečně vykázána a započtena jako doba zaměstnání, avšak zároveň jako doba vyloučena pro výpočet výše poměrné části starobního důchodu (za toto období není na osobním listě důchodového pojištění vykázán vyměřovací základ). Z téhož osobního listu důchodového pojištění je zjistitelné, že jako doba pojištění není vykázána žalobcem tvrzená doba nemoci od 23.5. do 30.11.1990. Z osobního listu důchodového pojištění je také zřejmé, že vyměřovací základ byl žalobci pro účely výpočtu výše poměrné části starobního důchodu a pro výpočet osobního vyměřovacího základu brán za roky 1986 až 2009.

Z přípisu Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 8.11.2011 krajský soud zjistil, že obdržela z archivu Státního podniku Pražské restaurace toliko zápočtový list žalobce s tím, že nebylo možno nic dalšího dohledat, co do jeho nároku na nemocenské dávky v předmětném období.

Jednotlivé žalobní body žalobce v odůvodnění svého rozsudku hodnotil krajský soud následovně:

- prvním žalobním bodem v daném případě bylo to, že žalobce nesouhlasil, aby za dobu jeho činnosti experta v zahraničí od 1.1.1986 do 30.4.1990 nebyly dosazeny výdělky za dobu od prosince 1984 do listopadu 1985 s poukazem na ust. § 44 odst. 4 vyhlášky č. 149/1988 Sb. V této souvislosti žalobce odkazoval na evidenční list důchodového zabezpečení bývalého zaměstnavatele Spotřební družstvo Budoucnost v Ostravě. Žalobce také v této souvislosti poukázal na to, že postup

žalované se odráží ve výši procentní výměry jeho starobního důchodu. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. se za doby pojištění považují též doby zaměstnání získané před 1.1.1996 podle předpisů platných před tímto dnem. Žalobce v uváděném období vykonával práce tzv. experta v zahraničí. Jednalo se podle § 44 vyhl. č. 149/1988 Sb. o kategorii osob - účastníky sociálního zabezpečení, u kterých pro účely důchodového zabezpečení byl za hrubý výdělek považován měsíční hrubý výdělek, který jim náležel v průměru za posledních 12 kalendářních měsíců před vysláním do zahraničí (§ 44 odst. 4 citované vyhlášky). S účinností od 1.8.1991 byla úprava důchodového zabezpečení pro tuto zvláštní skupinu zrušena zákonem č. 306/1991 Sb. V ustanovení § 175 odst. 3 vyhlášky č. 149/1988 Sb. je pak stanoveno, že v rozsahu a za podmínek stanovených předpisy platnými před 1.5.1990 se hodnotí před tímto dnem doba činnosti expertů v zahraničí, pokud taková doba započala před tímto dnem a trvá po 30.4.1990; obdobně pak při úplném zrušení institutu experta v zahraničí ke dni 1.8.1991 byla přijata přechodná úprava v ust. § 175 odst. 6 citované vyhlášky pro dobu po 30.4.1990. Podle ust. § 16 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb. jsou před 1.1.1996 vyloučenými dobami doby, které se podle předpisů platných před tímto dnem vylučovaly při zjišťování hrubých výdělků pro účely výpočtu průměrného měsíčního výdělku. Předpisem platným před 1.1.1996 je vyhl. č. 149/1988 Sb., která stanoví v § 12 odst. 7 písm. c), že z kalendářního roku se vylučují doby zaměstnání v cizině, nejde-li o pracovníky v zahraničí a o doby započtené dle § 10 zákona č. 100/1988 Sb. Do 1.8.1991 toto ustanovení obsahovalo výjimku pro experty v zahraničí a zákon č. 306/1991 Sb. pro tuto kategorii pracovníků nepřijal jiná přechodná ustanovení než v § 175 odst. 6 vyhlášky č. 149/1988 Sb. Z uvedeného plyne, že po zrušení veškerých pravidel platících pro experty v zahraničí není jiné právní úpravy než hodnocení dob a stanovení výpočtového základu podle předpisu o sociálním zabezpečení platným před 1.8.1991, tedy zejména § 12 odst. 7 písm. e) a § 44 odst. 4 vyhl. č. 149/1988 Sb., ve znění účinném před 1.8.1991. Důsledkem shora uvedené právní úpravy přijaté v roce 1991 je to, že doba činnosti experta v zahraničí pro účely stanovení výše výpočtového základu bude dobou vyloučenou, což ve svém důsledku znamená, že výdělková úroveň dosažená před vysláním do zahraničí bude garantována (srov. rozsudek NSS ze dne 12.3.2008 sp. zn. 6Ads 141/2007). Z uvedených příčin není proto možné tuto žalobní námitku žalobce považovat za důvodnou včetně jeho požadavku, aby žalovaná „dosadila tzv. indexované průměrné výdělky ve smyslu koordinačních předpisů účinných od 1.5.2010“ (zřejmě míněno nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, neboť tento problém uvedené nařízení výslovně neupravuje;

- další žalobní námitkou žalobce bylo nezhodnocení doby pracovní neschopnosti od 23.5. do 30.11.1990, jakožto doby náhradní a zároveň doby vyloučené. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že do 30.4.1990 trval jeho pracovní poměr u Pražských restaurací. Nemocenské dávky v této době sice nepobíral, avšak nikoliv proto, že by na ně neměl nárok, ale pro liknavost jeho bývalého zaměstnavatele. Jak již bylo zmíněno shora, podle ust. § 13 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. se za dobu pojištění považují též doby zaměstnání získané před 1.1.1996 podle předpisů platných před tímto dnem. V době uvedené pracovní neschopnosti žalobce platilo ust. § 9 odst. 1 písm. f) zákona č. 100/1988 Sb., podle kterého se do doby zaměstnání započítá doba, po kterou měl občan nárok na

nemocenské, peněžitou pomoc v mateřství a pomoc při ošetřování člena rodiny, doba po kterou byl muž z důvodu péče o dítě poskytován příspěvek nebo peněžitá pomoc, a doba ošetřování (péče) člena rodiny po uplynutí období, po které občan pobíral podporu při ošetřování člena rodiny, pokud v této době zaměstnání trvalo. Podmínkou zápočtu uvedených dob bylo, že zaměstnání trvalo alespoň jeden rok. Je nesporné, že v době od 1.5. do 30.11.1990 podle fotokopie potvrzení o pracovní neschopnosti žalobce skutečně ve stavu pracovní neschopnosti byl. Aby ovšem uvedenou dobu bylo možno do celkové doby pojištění jako náhradní dobu započítat a zároveň tuto dobu vyloučit při výpočtu osobního vyměřovacího základu pro účel výpočtu výše poměrné části starobního důchodu, muselo by být v řízení skutečně prokázáno, že za tuto dobu žalobce měl nárok na nemocenské dávky dle shora citovaného zákonného ustanovení, resp. že mu tyto dávky byly vypláceny. Žalobce v průběhu řízení prokazoval, že tyto dávky nemocenského pojištění skutečně uplatňoval u Pražských restaurací, státní podnik, závod Automat Koruna, ovšem sám uvedl, že z důvodu liknavosti bývalého zaměstnavatele mu tyto dávky vypláceny nebyly. Že měl nárok na nemocenské dávky v uvedeném období nelze ani dovodit z fotokopie evidenčního listu o době zaměstnání a výdělku vystaveného Budoucnosti, Spotřebním družstvem v Ostravě potvrzujícím, že žalobce u této organizace byl zaměstnán do 20.11.1985, přičemž za rok 1990 (tedy 5 let po ukončení pracovního poměru) obsahuje údaj o tom, že „DN placeny jako expertu v zahraničí“ a počet dnů pracovní neschopnosti 199. Ani tuto žalobní námitku nelze proto uznat jako důvodnou;

- co se týče žalobcovy námitky, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uváděno nesprávné rozhodné období pro výpočet starobního důchodu, a to od roku 1986 do roku 2010, ačkoliv ve smyslu ust. § 18 zákona č. 155/1995 Sb. měly být správně uvedeny roky 1986 až 2009, je tato žalobcová námitka důvodná, nicméně však jde o administrativní pochybení žalované v písemném vyhotovení jejího rozhodnutí, které na správnost výpočtu starobního důchodu žalobce nemělo vliv. Z dokladů o výpočtu tohoto důchodu totiž je jednoznačné, že žalovaná správně vycházela z rozhodného období za roky 1986 až 2009 a že tak postupovala v souladu s § 18 zákona č. 155/1995 Sb., dle kterého mimo jiné rozhodné období pro stanovení osobního vyměřovacího základu končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu. Uvedené pochybení tedy nemá ve svém důsledku porušení zákonnosti napadeného rozhodnutí, pro které by krajský soud musel rozhodnutí žalované zrušit.

K podané kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11.6.2014 č.j. 3Ads 58/2013-26 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se v odůvodnění svého rozsudku ztotožnil se závěrem krajského soudu v tom, že v souladu se závěrem rozsudku ze dne 12.3.2008 č.j. 6Ads 141/2007-40 po změně právní úpravy provedené v roce 1991 nebylo možno započítat výdělky z činnosti experta v zahraničí, tedy ani aplikovat zrušené ustanovení § 44 odst. 4 vyhlášky č. 149/1988 Sb. a že tato námitka žalobce není důvodná. Krajský soud v tomto směru ve stručnosti odkazuje na bližší odůvodnění nedůvodnosti první žalobní námitky žalobce v citovaném rozsudku kasačního soudu.

K námitce žalobce týkající se nezapočtení nároku na nemocenské jako náhradní doby poukázal Nejvyšší správní soud na ust. § 13 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., podle kterého se za dobu pojištění považují též doby zaměstnání získané před 1.1.1996 podle předpisů platných před tímto dnem. Podle ust. § 13 odst. 2 téhož zákona se za náhradní dobu pojištění považují též náhradní doby získané před 1.1.1996 podle předpisů platných před tímto dnem. Podle ust. § 9 odst. 1 písm. f) zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31.12.1995, se započítávají do doby zaměstnání (trvalo-li aspoň rok) náhradní doby, mimo jiné i doba po kterou měl občan nárok na nemocenské.

Podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 54/1956 Sb., ve znění účinném do 30.6.1990, nemocenské náleží místo mzdy nebo platu zaměstnanci, který je pro nemoc nebo úraz uznán dočasně neschopným k výkonu svého dosavadního zaměstnání. Podle odst. 3 téhož ustanovení se nemocenské poskytuje od prvního dne dočasné neschopnosti (§ 22) k výkonu dosavadního zaměstnání pro nemoc nebo úraz do skončení pracovní neschopnosti nebo do uznání invalidity nebo částečné invalidity podle předpisů vydaných na podkladě § 54 odst. 4. Nemocenské se však poskytuje nejdéle po dobu jednoho roku od počátku pracovní neschopnosti. Podle ust. § 42 odst. 1 citovaného zákona dávky nemocenského pojištění náleží, jestliže se podmínky rozhodné pro jejich přiznání splnily v době pojištění podle tohoto zákona nebo sice po skončení pojištění, avšak během doby po kterou zaměstnanec pobírá nemocenské anebo jestliže se splnily v ochranné lhůtě. Prováděcím předpisem k uvedenému zákonu o nemocenském pojištění zaměstnanců byla vyhláška č. 165/1979 Sb., podle jejíhož ustanovení § 35 odst. 1 se za experty v zahraničí pro účely nemocenského pojištění považují českoslovenští občané, kteří v rámci mezinárodní spolupráce jsou se souhlasem československých orgánů činní v zahraničí pro zahraničí zaměstnavatele a jimi jsou též odměňováni. Podle § 32 odst. 1 téže vyhlášky platilo, že je-li pracovník v zahraničí pojištěn také ve státě, ve kterém vykonává činnost, má nárok na peněžité dávky nemocenského pojištění podle tohoto oddílu, jen nevznikl-li mu nárok na obdobné dávky z pojištění v zahraničí nebo jsou-li dávky z tohoto pojištění nižší, než dávky podle tohoto oddílu; v takovém případě náleží jen rozdíl mezi dávkami z pojištění v zahraničí a dávkami podle tohoto oddílu. Z těchto zákonných ustanovení Nejvyšší správní soud dovodil, že pro posouzení, zda žalobci vznikl či nevznikl nárok na nemocenské, je třeba nejprve zjistit, zda byl či nebyl poživitelem obdobné dávky v Německu. V této souvislosti také upozornil, že mezi Československem a Německou demokratickou republikou byla v roce 1957 uzavřena mezinárodní smlouva o sociálním zabezpečení a to Dohoda mezi vládou Československé republiky a vládou Německé demokratické republiky o spolupráci na poli sociální politiky vyhlášená pod č. 59/57 Sb. Tato mezinárodní smlouva měla nepochybně vnitrostátní závaznost a podle jejího článku 2 do jejího osobního rozsahu náležely nejen osoby, které přesídlily z jednoho státu do druhého, ale také osoby, které se přechodně zdržovaly na území druhého státu nebo žijí ve druhém státě a jsou potřební. Podle článku 5 odst. 1 této smlouvy peněžité dávky nemocenského pojištění a rodinné přídavky poskytuje podle vlastních právních předpisů nositel pojištění státu bydliště. Přitom přihlédne také k době pojištění (zaměstnání) získané na území druhého státu. Znamená to, že v případě expertů v zahraničí, jejichž státem bydliště bylo Československo a byli vysláni k výkonu práce přechodně do NDR, měl dávky nemocenského pojištění

vyplácet československý nositel pojištění, tedy československá organizace, která experta do druhého smluvního státu vyslala, případně organizace, která plnění těchto povinností převzala nebo které bylo jejich plnění rozhodnutím příslušného ústředního orgánu uloženo.

Nejvyšší správní soud dále v odůvodnění svého rozsudku zdůraznil, že pro účely započtení doby pojištění postačuje pouze vznik nároku na dávku a není nezbytně nutná i výplata této dávky. Z ustanovení § 9 odst. 1 písm. f) zákona č. 100/1988 Sb. vyplývá, že pro započtení do doby pojištění by postačovala doba trvání nároku na nemocenské. V projednávané věci je však spornou zejména otázka prokázání existence tohoto nároku u žalobce. Proto by mělo být dokazování doplněno minimálně o vyjádření žalobce v tom směru, zda pobíral či nepobíral nemocenské dávky v Německu, příp. v jaké výši, a dále také v tom směru, kdy přesně stěžovatel utrpěl úraz, tedy zda se tak stalo před návratem do Československa nebo po návratu, kdy stěžoval již nevykonával činnost experta. Jde o skutková zjištění, jež mají zásadní vliv na otázku vzniku nároku na nemocenské v Československu.

Krajský soud doplnil dokazování výsledkem žalobce, který uvedl, že v bývalé Německé demokratické republice vykonával práce od roku 1975 až do 28.2.1990. Byl tam vyslán tehdejším zaměstnavatelem Pražské restaurace a jídelny, předtím měl pracovní poměr s Budoucností Ostrava, a toto spotřební družstvo jej pro tuto organizaci „uvolnilo“, aby mohl být vyslán jako zahraniční expert. Po celou dobu výkonu práce v Berlíně nemocenské dávky nepobíral. Po návratu pokračoval ve výkonu práce v Pražských restauracích a jídelnách a tento zaměstnavatelem mu také vystavil zápočtový list. Žalobce opakoval, že po dobu pobytu v Německé demokratické republice v Berlíně nikdy nebyl v nemocenském stavu, proto nemocenské dávky nepobíral. Úraz utrpěl dne 23.4.1990 v Berlíně a došlo k němu proto, že se tehdy v době svého volna jel „podívat za klukama“, tedy práce již v té době v Německu nevykonával. Byli tam tehdy pozvání bývalí zaměstnanci, žalobce uvedeného dne uklouzl a utrpěl zlomeninu holeně. Dále žalobce upřesnil, že pokud původně ve své žalobě požadoval zápočet doby pracovní neschopnosti od 23.5.1990 do 30.11.1990, jednalo se zřejmě o chybu při psaní této žaloby, kterou mu vyhotovil právník. Předmětný úraz utrpěl dne 23.4.1990, a proto se domáhá zhodnocení doby od 23.4.1990 do 30.11.1990 jako doby náhradní. K dotazu, proč bylo vystaveno potvrzení o pracovní neschopnosti Městskou nemocnicí s poliklinikou Ostrava až dne 11.9.1990 žalobce uvedl, že po té, kdy ho z Německa přivezl kolega, nevěděl na co má nárok a teprve, když řešil zápočet celé doby pobytu v Německu pro účely důchodového pojištění, požadoval také dodatečné vystavení potvrzení o pracovní neschopnosti.

Z potvrzení o pracovní neschopnosti vystaveného Městskou nemocnicí s poliklinikou Ostrava – lékařskou poradní komisí krajský soud zjistil, že je něm uvedeno datum počátku pracovní neschopnosti 23.4.1990 a datum uznání práce schopnosti 1.12.1990. Toto potvrzení bylo vystaveno dne 11.9.1990. Z přípisů žalobce ze dne 10.9.1990 a 12.11.1990 adresovaných Pražským restauracím, státní podnik krajský soud zjistil, že se žalobce domáhal dávek nemocenského pojištění. V dopisu ze dne 12.11.1990 žalobce sděluje, že „nemocenskou“ ukončil k datu 30.11.1990. Uvedené organizaci také zaslal průkazy o trvání pracovní neschopnosti

a potvrzení o ukončení pracovní neschopnosti. Celková doba léčení po nepracovním úrazu byla od 23.4.1990 do 30.11.1990.

Ze shora uvedených důkazů krajský soud dovodil, že žalobce byl v pracovním poměru mimo jiné i u Pražských restaurací, státní podnik od 1.1.1986 do 30.4.1990. O zápočet této doby, jakožto doby pojištění, nebylo mezi účastníky řízení sporu, neboť podle osobního listu důchodového pojištění byla tato doba započtena jako doba zaměstnání. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 54/1956 Sb. o nemocenském pojištění zaměstnanců ve znění platném v této době byli pojištěni zaměstnanci, tedy i žalobce, neboť podle ust. § 7 téhož zákona vzniklo pojištění dnem vstupu do zaměstnání a podle ust. § 8 zaniklo dnem skončení zaměstnání. Jak již bylo poukázáno v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu, podle ust. § 15 odst. 1 citovaného zákona nemocenské náleží místo mzdy nebo platu zaměstnanci, který je pro nemoc nebo úraz uznán dočasně neschopným výkonu svého dosavadního zaměstnání. Podle odst. 3 téhož ustanovení se nemocenské poskytuje od prvního dne dočasné neschopnosti výkonu dosavadního zaměstnání pro nemoc nebo úraz do skončení pracovní neschopnosti nebo do uznání invalidity nebo částečné invalidity. Nemocenské se však poskytuje nejdéle po dobu jednoho roku od počátku pracovní neschopnosti (tzv. podpůrní doba). Z výpovědi žalobce vyplynulo, že po dobu výkonu práce v bývalé NDR v Berlíně nikdy práce neschopen nebyl a tudíž žádné nemocenské dávky nepobíral. Uvedl, že tyto práce ukončil dnem 28.2.1990 (tato skutečnost je potvrzena německým úřadem – doklad je součástí dávkového spisu žalobce) a žalobce poté pokračoval v pracovním poměru u československého zaměstnavatele Pražských restaurací, státní podnik až do 30.4.1990. Dne 23.4.1990 utrpěl nepracovní úraz v Berlíně, tedy v době, kdy trvalo nemocenské pojištění a zaměstnání u této československé organizace. Krajský soud nemá důvodu pochybovat o tom, že od uvedeného dne úrazu až do 30.11.1990 trvala žalobcova pracovní neschopnost, po kterou měl nárok na nemocenské dávky podle citovaného ust. § 15 tehdy platného zákona o nemocenském pojištění. Uvedená doba od 23.4. do 30.11.1990 je tedy náhradní dobou pojištění se zřetelem k ust. § 13 odst. 1, 2 zákona o důchodovém pojištění a ust. § 9 odst. 1 písm. f) zákona č. 100/1988 Sb. ve znění účinném do 31.12.1995.

Co se týče žalobcovy námitky ohledně nesprávně uvedeného rozhodného období pro výpočet starobního důchodu (od roku 1986 do roku 2010 na místo období od roku 1986 až 2009), tato námitka byla důvodná, avšak bez vlivu na výši starobního důchodu, neboť žalovaná podle dokladů o výpočtu důchodu vycházela ze správného rozhodnutí období let 1986 až 2009, jak již bylo uvedeno v předchozím rozhodnutí krajského soudu.

S ohledem na výše uvedené krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil pro vady řízení v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc jí vrátil k dalšímu řízení podle odst. 4 téhož ustanovení. Žalovaná vydá nové rozhodnutí, ve kterém započte žalobci pro výši starobního důchodu jako náhradní dobu dobu od 23.4. do 30.11.1990.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal a žalovaná toto právo nemá ze zákona (ust. § 60 odst. 2 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Ostravě dne 29. ledna 2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce